

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **V. T. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2016, čj. 8 A 219/2015 – 53, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem ze dne 24. 5. 2016, čj. 8 A 219/2015-53, vyhověl městský soud žalobě na ochranu před nezákonným zásahem a žalovanému zakázal, aby pokračoval v porušování práva žalobkyně podat žádost o zaměstnaneckou kartu bez registrace v systému Visapoint na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji v úředních hodinách pro veřejnost. Zároveň mu přikázal, aby žalobkyni umožnil podat žádost osobně a bez registrace v systému Visapoint, a to kdykoliv v úředních hodinách pro veřejnost.

[2] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku městského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svůj návrh odůvodnil stěžovatel tím, že má rozsudek precedenční charakter, jestliže žadatelům umožňuje podat žádost o dlouhodobý pobyt bez ohledu na kapacitu a rozčlenění úředních hodin pro jednotlivé konzulární agendy zastupitelských úřadů. Na tento zásah nejsou zastupitelské úřady v této době personálně ani finančně připraveny.

[3] Žalobkyně se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zaměřila pouze na argumentaci k věci samé.

[4] Kasační stížnost podle § 107 odst. 1 s. ř. s. obecně odkladný účinek nemá. Nejvyšší správní soud však může odkladný účinek na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Kasační stížnosti lze tedy přiznat odkladný účinek tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Nejvyšší správní soud již dříve vyložil, že soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného

účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak jsou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. Postavením žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost, se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutné nahlížet i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu.

[6] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se dočasně pozastavují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až případný meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, musel by zákonodárce zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[7] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného bude na místě tehdy, jestliže bude podloženo ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný správní orgán musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem újma a její intenzita spočívá. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

[8] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku poukazuje na nepřipravenost zastupitelského úřadu zvládat personálně a finančně očekávaný nápor podávaných žádostí. Jedná se o ničím nepodložené tvrzení, ke kterému Nejvyšší správní soud v první řadě odkazuje na svoji dlouhodobou a ustálenou judikaturu týkající se podávání žádostí o víza na zastupitelském úřadu v Hanoji (např. rozsudek ze dne 30. 4. 2015, čj. 7 Azs 282/2015, ze dne 3. 6. 2016, sp. zn. 5 Azs 58/2016, či ze dne 30. 8. 2012, čj. 8 As 90/2011 – 62). Žalovaný si měl a musel být podle v minulosti vyslovených závěrů Nejvyššího správního soudu vědom svých povinností ohledně zajištění možnosti podávat žádosti o víza, nyní přezkoumávané rozhodnutí je ohledně systému Visapoint pouze dalším potvrzením již vyslovených názorů. Nelze tedy hovořit o neočekávaném uložení povinnosti zastupitelského úřadu zvládat nápor podávaných žádostí. Obecně lze též konstatovat, že případně určité organizační a administrativní potíže státu realizovat pravomocné soudní rozhodnutí nemohou pojmově představovat natolik zásadní ohrožení veřejného zájmu, aby bylo namísto přiznat kasační stížnosti odkladný účinek. Stát je povinen zajistit řádný výkon soudních rozhodnutí, byť by to pro něj objektivně představovalo zvýšené administrativní či finanční nároky.

[9] V projednávané věci nebylo prokázáno, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí mohly pro stěžovatele znamenat relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.,

pokračování

Nejvyšší správní soud se proto nezabýval posouzením navazujících kritérií pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebyly splněny. Nejvyšší správní soud proto podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[11] Rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu